

УДК 342.9

*І. П. Юскаєва,  
експерт з продажу послуг мобільного зв'язку Сумської філії ПАТ  
«Укртелеком»*

## **ПОНЯТТЯ ТА СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ МІНІСТЕРСТВА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ**

Статтю присвячено дослідженню поняття та структурних елементів адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України. В процесі дослідження визначено поняття «правовий статус» та «адміністративно-правовий статус»; розглянута дефініція «адміністративно-правовий статус Міністерства соціальної політики України»; проаналізовано складові елементи адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України.

**Ключові слова:** структура, адміністративно-правовий статус, Міністерство соціальної політики.

У загальній системі суспільних відносин, питання соціальної забезпеченості населення займає одне з визначальних місць у діяльності держави як основного гаранту забезпечення соціальних прав та свобод громадян. Просування України в напрямку нових економічних, соціальних та політичних інтеграційних утворень, обумовлює необхідність закріплення якісно нових підходів до визначення правового статусу Міністерства соціальної політики України. Передусім, це стосується необхідності з'ясування адміністративно-правового статусу, обсягу прав та обов'язків Міністерства соціальної політики України

Дослідженням адміністративно-правового статусу органів державного управління у сфері соціального захисту населення в Україні займалися такі вчені як А.С. Васильєв, О.В. Вінник, В.О. Котюк, В.В. Луць, М.М. Марченко, В.С. Нерсисянц, О.І. Онуфрієнко, О.П. Сікорський, І.В. Спасібо – Фатєєва, Д.Д. Цабрія, В.С. Щербина, Ю.В. Яковлев та інші. При цьому, не зважаючи на чисельну кількість існуючих досліджень багато питань щодо поняття, ознак та структурних елементів адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України залишаються нерозв'язаними. Пояснюється дана обставина тим, що адміністративно-правовий статус, повноваження і структура Міністерства праці та соціальної політики за роки незалежності України декілька разів зазнавали організаційних трансформацій. Досить актуальним для науки адміністративного права це питання стало в світлі останніх подій, коли в Україні було утворене нове Міністерство соціальної політики шляхом реорганізації існуючого Міністерства праці та соціальної політики України.

Метою статті є дослідження поняття та структурних елементів адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України. Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити наступні завдання: дослідити поняття «правовий статус» та «адміністративно-правовий статус»; визначити дефініцію «адміністративно-правовий статус Міністерства соціальної політики України»; розглянути складові елементи адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України.

Правовий статус, на погляд М.М. Марченко, будучи складовою частиною системи права, виступає як відносно самостійний регулятор суспільних відносин. За допомогою правових установлень держава не просто прагне продублювати, відтворити в юридичній формі існуючу реальність. І у цьому немає ніякої суспільної потреби. Держава може лише впливати й неминуче впливає на соціальні процеси, у тому числі за допомогою правових установлень. Цей вплив може призвести й призводить до прогнозованих соціальних наслідків. При цьому держава здатна створювати ті чи інші суспільні наслідки лише в певних межах і, головне, не сама по собі, не довільно, а тільки у взаємодії з іншими об'єктивними й суб'єктивними факторами суспільного життя [1, с. 267].

За визначенням В.С. Нерсисянц, правовий статус являється однією із найважливіших політико-юридичних категорій, яка нерозривно пов'язана з соціальною структурою суспільства, рівнем демократії й станом законності й представляє собою систему прав й обов'язків [2, с. 231].

Свою думку стосовно правового статусу формує також В.О. Котюк, який визначає останній через сукупність юридичних прав, свобод і обов'язків особи, які закріплені в діючому законодавстві й складають соціально допустимі й необхідні потенційні можливості мати суб'єктивні права й обов'язки та реалізувати їх в системі суспільних відносин. На думку науковця, правовий статус складається з об'єктивних (законодавчих) і суб'єктивних прав, свобод й обов'язків особи [3, с. 100].

Отже, як вбачається із вищенаведених визначень, правовий статус органу державної влади є певною системою юридичних складових, за допомогою яких формується загальна направленість діяльності тієї чи іншої особи, а сам правовий статус набуває значимості окремого правового явища.

В свою чергу, адміністративно-правовий статус Міністерства соціальної політики ми визначимо як сукупність найбільш суттєвих та характерних складових елементів такого органу державного управління, що якісно вирізняє його серед інших в загальній системі апарату державного управління.

Складові елементи адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України ідентифікують цей важливий орган держави в загальній системі владних координат. У зв'язку із вищевказаним спробуємо також дослідити існуючі наукові думки стосовно складових елементів правового статусу, для можливості винайдення їх спільних ознак та характеристик в юридичній літературі.

Зважаючи на думку Д.Д. Цабрії, правовий статусу органу управління визначає його характер, призначення, вид і місце даного органу в загальній системі органів держави. Статус такого органу включає в себе наступні складові: офіційну назву органу; порядок і спосіб його утворення; територію діяльності; цілі діяльності, завдання й функції; обсяг і характер конкретних владних повноважень; форми й методи діяльності; порядок вирішення в органі підвідомчих питань; відповідальність; джерело фінансування; наявність чи відсутність прав юридичної особи; право й обов'язок мати визначену внутрішню структуру; право та обов'язок користуватися державними символами (прапором, гербом тощо) [4, с. 126].

На погляд вченого О.П. Сікорського, адміністративно-правовий статус державного органу являє собою складну юридично-теоретичну конструкцію, складовими частинами якої являються: мета утворення державного органу, визначення сфери його відання; принципи і територіальні масштаби його діяльності; внутрішня структура такого органу; порядок і спосіб його утворення, ліквідації та реорганізації; завдання і функції, обсяг і характер державно-владних повноважень; форми та методи діяльності; порядок вирішення в цьому органі підвідомчих питань; закріплення джерела його фінансування; наявність або відсутність прав юридичної особи; право користування державними символами; відповідальність [5, с.11].

Інший вчений О.О. Бригінець вважає, що елементами адміністративно-правового статусу того чи іншого органу державного управління являються такі його складові характеристики, як: принципи, цілі, завдання та функції; порядок його утворення, діяльності, реорганізації, ліквідації; право на офіційні державні символи, лінійне підпорядкування; сукупність владних повноважень стовно його прав та обов'язків; право приймати участь у відносинах державного управління, видавати відомчі управлінські акти [6, с.8].

Цікавою є позиція А.М. Подоляка та С.А.Буткевича, які вважають, що до структури адміністративно-правового статусу слід включати виключно компетенцію, правозастосування та юридичну відповідальність [7, с.8, 8,с.10]. У свою чергу, О.М. Стець пропонує відносити до складу адміністративно-правового статусу завдання, принципи, функцію, компетенцію, взаємодію, структуру та організацію діяльності. До організації діяльності органу державної влади науковець відносить: планування діяльності, розподіл обов'язків, організацію роботи з документами, електронне урядування, проведення нарад, звітування по діяльності [9,с.3,13].

Розглядаючи вищевказані наукові позиції щодо складових елементів адміністративно-правового статусу, слід вказати на ту обставину, що єдиного наукового підходу до цього питання, на сьогоднішній день, в науці адміністративного права ще не винайдено. Ми ж, на основі існуючих думок, можемо вказати на основні складові елементи адміністративно-правового

статусу Міністерства соціальної політики України як самостійного органу державної влади, з наявністю яких погоджується більшість науковців. До таких формуючих адміністративно-правовий статус Міністерства складових, ми відносимо функції, повноваження та компетенцію.

Поняття «функція» походить від латинського function (відправлення, діяльність), що означає роль, яку певний соціальний інститут виконує відносно потреб суспільної системи, залежність, яка простежується між різними соціальними процесами [10, с.751]. Досить часто під функцією розуміють напрям діяльності як узагальнюючу характеристику сутності завдань і цілей діяльності кого – небудь, або призначення чого – небудь [11, с.17, 12, с.47].

На сьогоднішній день немає єдиної чітко визначеної позиції науковців стосовно функцій органів державної влади. До прикладу, Л.Л. Бачило вважає, що функції є складовим елементом компетенції і визначають, що робить орган, які функції в результаті його діяльності набувають рівня правового явища [13, с.212]. Функції та завдання органів державної влади, зокрема органів внутрішніх справ, потрібно розглядати як похідні (вторинні) від державного управління, оскільки тільки в процесі діяльності вони можуть їх реалізувати та виконати [14, с.261-264].

Отже, функції органу державного управління являються невід'ємною частиною його адміністративно-правового статусу, за допомогою якого визначається безпосередня сутність діяльності органу, а також формується напрям його діяльності в загальній системі державного управління.

Основним законодавчим документом, в якому визначаються функції Міністерства соціальної політики України, є відповідний Указ Президента України «Про Положення про Міністерство соціальної політики України» від 6 квітня 2011 року № 389. Відповідно до вищевказаного документу на Міністерство соціальної політики України покладається значний обсяг функціональних обов'язків, при цьому в різних галузях та сферах соціальної політики держави. Зокрема Міністерством здійснюються функції з формування та забезпечення реалізації державної політики у сферах зайнятості населення та трудової міграції, трудових відносин, соціального захисту населення, з питань сім'ї та дітей, захисту прав депортованих за національною ознакою осіб, які повернулися в Україну, рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, попередження насильства в сім'ї та протидії торгівлі людьми. Не вдаючись до детального опису кожної із більш ніж 80! функцій, ми спробуємо класифікувати їх за певними схожими характеристиками, відповідно до галузі та сфери соціальних відносин у державі.

Так, до основних функцій Міністерства соціальної політики у сфері державного управління соціальною сферою слід віднести: нормотворчу, координуючу, обліково-аналітичну, контрольну, організаційно-управлінську, науково-освітню функції.

Іншими складовими, що загалом характеризують адміністративно-правовий статус Міністерства соціальної політики є поняття його компетенції та

повноважень. Повноваження разом із компетенцією складають правовий статус органу державної влади [15, с.34].

У юридичній літературі повноваження визначаються як сукупність прав та обов'язків державних органів, закріплених за ними у встановленому законодавством порядку для здійснення покладених на них функцій [16, с. 590]; це права та можливості діяти в різних ситуаціях, функції й задачі, спрямовані на виконання компетенції органів [17, с. 136]; це права та обов'язки органу, якими він наділяється для вирішення тих питань, що становлять предмет відання [18, с. 266]; це права та можливості діяти в різних ситуаціях, функції й задачі, спрямовані на виконання компетенції органів [17, с. 136].

Відповідно до юридичної енциклопедії повноваження трактується як сукупність прав і обов'язків державних органів і громадських організацій, а також посадових осіб, закріплених за ними у встановленому законодавством порядку для здійснення покладених на них функцій [19, с. 590]. Б.М. Лазарев визначає повноваження як комплекс конкретних прав і обов'язків, які надаються для реалізації покладених на орган функцій [20, с.102].

До основних повноважень Міністерства соціальної політики України відносимо такі: здійснення державного нагляду за діяльністю Пенсійного фонду України щодо ведення реєстру застрахованих осіб; здійснення державного регулювання та нагляду за дотриманням законодавства щодо призначення (перерахунку) і виплати пенсій у солідарній системі та щодо взаємодії Пенсійного фонду України з фондами загальнообов'язкового державного соціального страхування; здійснення державного нагляду у сферах загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності, у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням, у частині забезпечення відповідності чинному законодавству рішень правління Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України, у тому числі погодження структур органів цих фондів, граничної чисельності працівників, схем їх посадових окладів, видатків на адміністративно-господарські витрати фондів [21].

Резюмуючи наведене, пропонуємо розуміти під повноваженнями Міністерства соціальної політики України сукупність його прав та обов'язків щодо регулювання тих чи інших суспільних відносин, які належать до сфери відання цього органу відповідно до його функцій та характеру діяльності.

Наступним важливим кроком у дослідженні адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України є необхідність дослідження такого його важливого складового елементу як компетенція. Як влучно висловився з цього приводу, Б.Н. Габрічідзе, дослідження питань

компетенції необхідне, по-перше, тому що воно дозволяє розкрити зміст діяльності державного органу, а по-друге, дає можливість виявити її особливості та внести ґрунтовні рекомендації та пропозиції щодо удосконалення правового статусу органу, зміни чи доповнення чинного законодавства [22, с.93].

Наразі, єдиної позиції щодо визначення категорії «компетенція» у науковій правовій літературі не існує. Приміром, у великому тлумачному словнику, цей термін означає сукупність юридично встановлених повноважень, прав та обов'язків певного державного органу (органу місцевого самоврядування) чи посадової особи, які визначають його місце в системі державних органів [23, с. 293].

На думку В.В. Кравченка й М.В. Пітцика, компетенція – це права й обов'язки органу, якими він наділяється для вирішення тих питань, що становлять предмет відання [24, с. 266]. Компетенція це – межа, способи, форми й методи діяльності держави загалом, і в окремих галузях на певному етапі розвитку суспільства й держави [25, с. 14].

За визначенням Ю.Н. Старилова, компетенція – це належне органу державної влади коло повноважень, межі його дій щодо здійснення функцій держави і вирішення завдань держави; це коло питань, передбачених нормативно-правовим актом, котрі орган державної влади правоздатний вирішувати. До компетенції належать повноваження органу державної влади, його відповідальність, правові засоби, форми і методи реалізації прав і виконання обов'язків [17, с.11].

Відповідно до Положення про Міністерство соціальної політики України, затвердженого Указом Президента України від 6 квітня 2011 року за № 389, до компетенції Міністерства соціальної політики України слід віднести: забезпечення здійснення заходів щодо запобігання корупції і контроль за їх здійсненням в апараті Міністерства, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління; організацію планово-фінансової роботи в апараті Міністерства, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, здійснює контроль за використанням фінансових і матеріальних ресурсів, забезпечує організацію та вдосконалення бухгалтерського обліку; здійснює у межах повноважень разом із відповідними центральними органами виконавчої влади контролю за цільовим використанням державних коштів, передбачених для реалізації проектів, виконання програм, у тому числі міжнародних; утворення, ліквідацію, реорганізацію підприємств, установ та організацій, затвердження їх положення (статутів), призначення на посади та звільнення з посад їх керівників, формування кадрового резерву на посади керівників підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління [21].

Враховуючи наведене, ми пропонуємо розглядати під компетенцією Міністерства соціальної політики України ту складову частину його адміністративно-правового статусу, за допомогою якої формуються та

закріплюються його виключні функціональні повноваження, та визначається той обсяг характерних питань, які такий орган державної влади зобов'язаний вирішувати під час здійснення своєї управлінської діяльності.

Проаналізувавши основні складові елементи поняття адміністративно-правового статусу Міністерства соціальної політики України (функції, повноваження та компетенція) пропонуємо розширити їх кількісний перелік такою складовою як правосуб'єктність.

Вважаємо вірною думку про те, що кожен суб'єкт права в силу самої дії закону або, як часто кажуть, безпосередньо за законом, тобто незалежно від участі в тих чи інших правовідносинах, володіє певним обсягом прав та обов'язків. У закріпленні законом цих прав та обов'язків, які утворюють правовий статус громадян й організацій, знаходять своє юридичне відтворення особливі суспільні відносини індивіда чи організації з державою, котрі слугують передумовою їх участі в суспільному житті [26, с. 12, 13]. С.С. Алексєєв наголошує на тому, що правосуб'єктність – це ознака (властивість), яка за своєю природою невід'ємна від особи, яка включає два основні структурні елементи: по-перше, здатність володіння правами й несення обов'язків (правоздатність), по-друге, здатність до самостійного здійснення прав і обов'язків (дієздатність). Тому інколи правосуб'єктність називається праводієздатністю [27, с. 139]. На думку А.П. Альохіна поняття адміністративної правосуб'єктності ширше за поняття компетенції і включає в себе ще й поняття правоздатності [28, с. 119].

Слушною з цього приводу є позиція К.К. Лебедева про те, що у процесі правозастосування адміністративна правосуб'єктність становить загальну правосуб'єктність, в той час як теоретично по суті адміністративна правосуб'єктність передбачає можливість адміністративної діяльності [29, с. 24]. Тобто реалізація адміністративної правосуб'єктності пов'язана із наявністю правовідносин з певними суб'єктами у того органа державної влади, який нею наділений.

В даному випадку ми можемо говорити про адміністративні правовідносини, суб'єктами яких є без виключення всі органи державної влади. Пов'язано це з тим, що в адміністративно-правових відносинах прямо або безпосередньо виражається воля та інтереси держави і суспільства, в першу чергу тому, що суб'єкти таких правовідносин – органи державної влади, діють від імені держави і є носіями відповідних повноважень державно-владного характеру [30, с.127-129].

До основних характеристик, що визначають правосуб'єктність Міністерства соціальної політики України, та закріплені у відповідному Положенні ми відносимо: право на залучення спеціалістів центральних та місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками), вчених, представників інститутів громадянського суспільства (за згодою) для розгляду питань, що належать до компетенції Міністерства; право одержувати в установленому

законодавством порядку безоплатно від міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування необхідні для виконання покладених завдань інформацію, документи і матеріали, зокрема від органів статистики - статистичні дані; право на скликання в установленому порядку нарад з питань, що належать до його компетенції.

Міністерство соціальної політики України під час виконання покладених на нього завдань зобов'язане взаємодіяти з іншими органами державної влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, з органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, а також підприємствами, установами, організаціями. На основі та в межах чинного законодавства України видавати накази, організувати контроль за їх виконанням [21].

Підсумовуючи вищенаведене слід підкреслити, що складовими елементами, за допомогою яких здійснюється виокремлення та ідентифікація Міністерства соціальної політики в загальній системі органів державного управління є його функції, повноваження, компетенція та правосуб'єктність. Такі елементи найбільш повно визначають особливе значення реалізації покладених на цей орган завдань держави.

### Література:

1. Общая теория государства и права: акад. курс в 3-х т. / отв. ред. М.Н. Марченко. – М. : ЗЕРЦАЛО, 2001. – Т. 2. – 528 с.
2. Нерсисянц В.С. Общая теория права и государства: учебн. / В.С. Нерсисянц. – М. : Изд. гр. НОРМА ИНФРА-М, 1999. – 552 с.
3. Котюк В.О. Теория права: курс лекцій / В.О. Котюк. – К.: Вентурі, 1996. – 208 с.
4. Цабрия Д.Д. Статус органа управления / Д.Д. Цабрия // Сов. гос-во и право. – 1978. – № 2. – С. 126 – 131.
5. Сікорський О.П. Адміністративно-правовий статус Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб України: автореф.дис....канд.юрид.наук:12:00:07/Сікорський О.П. – Х., 2011. – 17 с.
6. Бригінець О.О. Адміністративно-правовий статус Державної податкової служби України: автореф.дис....канд.юрид.наук: 12:00:07/ Бригінець О.О. – Ірпінь, 2011. – 21 с.
7. Буткевич С.А. Адміністративно-правовий статус Державного комітету фінансового моніторингу України: автореф.дис....канд.юрид.наук:12:00:07/Буткевич С.А. – Д., 2009. – 20 с.
8. Подоляка А.М. Адміністративно-правовий статус Державної автомобільної інспекції МВС України: автореф. дис....канд.юрид.наук:12:00:07/Подоляка А.М. – Х., 2004. – 16 с.



9. Стець О.М. Адміністративно-правовий статус Головного управління державної служби України: автореф.дис....канд.юрид.наук: 12:00:07/Стець О.М. – О., 2011. – 18 с.
10. Философский энциклопедический словарь/Гл. ред. Л.Ф.Ильичев, П.Н.Федосеев, С.М.Ковалев, В.Г.Панса. – М.: Сов.энциклопедия, 1983. – 840 с.
11. Аверьянов В.Б. Функции и организационная структура органа государственного управления / В.Б. Аверьянов. – К.,1979. – 150 с.
12. Тихомиров Ю.А. Курс административного права и процесса / Ю.А. Тихомиров. – М.: Юринформцентр, 1998. – 798 с.
13. Бачило Л.Л. Функции органов управления (правовые проблемы реализации) [Текст] /Л.Л.Бачило. – М.: Юрид.лит-ра,1976. – 235 с.
14. Адміністративне право України. Академічний курс[Текст]: підручник: у 2-х т./редкол.: В.Б.Аверьянов (голова). – К.: Юридична думка,2004. – Т.1. – 584 с.
15. Голісніченко Д.І. Теорія повноважень: вітчизняний та зарубіжний досвід їх формування [Текст]: монографія/Д.І. Голісніченко. – К.: 2009. – 356 с.
16. Юридична енциклопедія: в 6 т. // за ред. Ю.С. Шемшученко. – К.: Укр. енциклоп., 2002. – Т. 4. – 790 с.
17. Стариков Ю.Н. Служебное право: учебн. / Ю.Н. Стариков. – М., 1996. – 698 с.
18. Кравченко В.В. Муніципальне право України: навч. посіб. / В.В. Кравченко, М.В. Пітцик. – К. : Атіка, 2003. – 672 с.
19. Юридична енциклопедія [Текст]/за ред. М.П.Бажана. – К.: Українська енциклопедія,1999. – 742 с.
20. Лазарев Б.М. Компетенция органов управления [Текст]/ Б.М.Лазарев; акад.наук СССР, Ин-т государства и права. – М.: Юрид.лит-ра,1972. – 280 с.
21. Про Положення про Міністерство соціальної політики України. Указ Президента України від 6 квітня 2011 року // Офіційний вісник України. – 2011 р. – № 29. – ст. 1227.
22. Габричидзе Б.Н. Городские Советы депутатов трудящихся[Текст]/Б.Н.Габричидзе. – М.:Юрид.лит.,1968. – 216 с.
23. Большой юридический словарь / под ред. А.Я. Сухарева, В.Д. Зорькина, В.Е. Крутских. – М. : ИНФРА-М, 1998. – 790 с.
24. Кравченко В.В. Муніципальне право України: навч. посіб. / В.В. Кравченко, М.В. Пітцик. – К. : Атіка, 2003. – 672 с.
25. Погорілко В.Ф. Функции советского общенародного государства / В.Ф. Погорілко. – К.: Знання, 1986. – 284 с.
26. Мицкевич А.В. Субъекты советского права / А.В. Мицкевич. – М. : Юрид. лит., 1962. – 278 с.
27. Алексеев С.С. Общая теория права: в 2-х т. / С.С. Алексеев. – М.: Юрид. лит., 1982. – Т. II. – 360 с.
28. Алехин А.П. Административное право Российской Федерации[Текст]/учебник. – М.,2000. – 190 с.

29. Лебедев К. К. Понятие о содержании хозяйственной правосубъектности [Текст]. – К.К.Лебедев // Правосубъектность по гражданскому и хозяйственному праву: межвузовский сб. права. – 2008. – №2. – 473 с.

30. Летаева Е.А. Пробелы в законодательстве и правоприменительная деятельность органов внутренних дел: теоретико-прикладной аспект[Текст]:дис...канд.юрид.наук / Е.А.Летаева, СПб.,2005. – 197 с.

**Юскаева И. П. Понятие и структурные элементы административно - правового статуса Министерства социальной политики Украины**

Статья посвящена исследованию понятия и структурных элементов административно - правового статуса Министерства социальной политики Украины. В процессе исследования определено понятие «правовой статус» и «административно- правовой статус»; рассмотрена дефиниция «административно-правовой статус Министерства социальной политики Украины»; проанализированы составляющие элементы административно-правового статуса Министерства социальной политики Украины.

**Ключевые слова:** структура, административно - правовой статус, Министерство социальной политики.

**Yuskayeva I. P. Concepts and structural elements of the administrative and legal status of the Ministry of Social Policy of Ukraine**

The article studied the concepts and structural elements of the administrative and legal status of the Ministry of Social Policy of Ukraine. The study defined the concept of «legal status» and «Administrative and Legal Status», considered the definition of «administrative and legal status of the Ministry of Social Policy of Ukraine», analyzed the constituent elements of the administrative and legal status of the Ministry of Social Policy of Ukraine.

**Keywords:** structure, administrative and legal status, Ministry of Social Policy.